

A Győri Ítélőtábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2013. évi június hó 11. napján megtartott zárt ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntette kísérlete és más bűncselekmények miatt fk. I.rendű vádlott ellen indult büntető ügyben a Veszprémi Törvényszék 2012. május hó 9. napján kihirdetett 1.Fk.681/2009/66. számú **ítéletét megváltoztatja**, a testi sértés büntettének kísérletét a Btk.166.§./1/ bekezdés, /2/ bekezdés b./pontja szerinti emberölés büntette kísérletének, míg a személyi szabadság megsértésének büntettét a Btk.198.§./1/-/2/ bekezdés a./pontja szerinti szemérem elleni erőszak büntettének minősíti.

Ezért és a vádlott terhére megállapított további bűncselekmények miatt halmazati büntetésül 7 /hét/ év fegyházra és 7 /hét/ év közügyektől eltiltásra
í t é l i .

Egyebekben az első fokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Indokolás:

A Veszprémi Törvényszék, mint fiataalkorúak tanácsa 2010. április 7. és 8. napján, majd 2011. október 6. napján - a tanács összetételében történt változás folytán - megismételt, majd 2011. december 8. napján ismét előről kezdett, 2012. január 25., március 1., április 25., május 9. napján tartott, nyilvános tárgyalások alapján meghozott és az utóbbi napon kihirdetett 1.Fk.681/2009/66. számú ítéletével a más ügyben jogerős büntetését töltő fk. vádlottat bűnösnek mondta ki szemérem elleni erőszak büntettében /Btk. 198. § /1/ bekezdés/ tényállás 1/b. pontja, testi sértés büntettének kísérletében / Btk. 170. § /1/, /6/ bekezdés első tétel tényállás 1/b. pont, személyi szabadság megsértésének büntettében / Btk. 175. § /1/, /3/ bekezdés c.) és e.) pontok, tényállás 1/a. pontja.
A tényállás I/2., II., III., IV. pontját érintően 4 rb személyi szabadság megsértésének büntettében /Btk. 175. § /1/ és /3/ bekezdés a.) és e./ pont /, ezért halmazati büntetésül

5 év fiatakorúak börtönére és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a vádlott által 2008. február 22. napjától 2010. január 18. napjáig előzetes fogvatartásban eltöltött idő beszámításáról a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe.

A bűnjelként lefoglalt ruhaneműk lefoglalását megszüntette és kiadni rendelte 1.sértett részére. Kötelezte a vádlottat az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Ez ellen az ítélet ellen a fellebbezés bejelentésére fenntartott három napi határidőn belül vádlott részben enyhítésért, védője felmentésért, másodlagosan enyhítésért jelentett be fellebbezést.

Az ügyész az ítélet kihirdetésekor a vádlott terhére fellebbezést jelentett be súlyosabb jogi minősítések megállapításáért, továbbá a kiszabott büntetés tartamának felemeléséért.

A tényállás I/1./b. pontjában foglalt cselekmény vonatkozásában különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntettének kísérlete, **1. sértett** 2005. őszén **2. sértett** sérelmére 2005. őszén illetve **3. sértett** sérelmére 2006. nyarán elkövetett cselekmények vonatkozásában szemérem elleni erőszak büntette, illetve kísérlete megállapításáért.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség Bf.279/2009/3.-I. számú átiratában a cselekmények részbeni átminősítése és a büntetés súlyosítása érdekében bejelentett ügyészi fellebbezést indokainál fogva fenntartotta és indítványozta az elsőfokú ítélet megváltoztatását az ügyészi fellebbezés irányának megfelelően. A fellebbviteli főügyészség a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

A tényállás korrekcióját annyiban indítványozta, hogy az ítélet 8. oldalának 3. és 4. valamint 9. oldalának első három bekezdését a jogi indokolás részének kell tekinteni.

Az eredeti váddal és az ügyészi fellebbezéssel egyezően az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete helyett azért indítványozta a cselekmény átminősítését a Btk. 166. § /1/ bekezdésébe ütköző és a /2/ bekezdés d.) pontja szerint minősülő emberölés büntettének kísérletére, mert álláspontja szerint a vádlott szándéka eshetőlegesen a sértett életének kioltására irányult. Ez ellen a sértett eredményesen védekezett, miközben a vádlott fogásnemeket váltva újra és újra visszamászott a sértettre és folytatta a fojtogatását. A sértettnek hosszabb ideig tartó rettegést, fájdalmat, ezáltal elhúzódóan fizikai és lelki szenvedést okozott.

1. sértett, 2. sértett és 3. sértett vonatkozásában azért indítványozta a cselekmények átminősítését a Btk. 198. § /1/ bekezdésébe ütköző és a /2/ bekezdés a.) pontja szerint minősülő 12. életévét be nem töltött személy sérelmére, erőszakkal elkövetett

szemérem elleni erőszak büntettére, és 2 rb Btk. 198. § /1/ bekezdésébe ütköző és eszerint minősülő szemérem elleni erőszak büntettének a kísérletére, mert álláspontja szerint a sértettek sérelmére alkalmazott erőszak, fenyegetés alkalmazása közvetlenül a fajtalanság végrehajtás érdekében történt. **1. sértett** esetében a szemérem elleni erőszak büntettének befejezett alakzata valósult meg, a másik két sértett vonatkozásában a vádlott szándékolt fajtalan magatartását a sértettek erőteljes védekezése hátrította el, emiatt a büntett kísérleti szakban rekedt.

Az elkövetett cselekmények jelentős tárgyi súlyára, a vádlott személyének fokozott társadalomra veszélyessége miatt, csak hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabásával látták elérhetőnek a büntetés céljait.

Az ítélőtábla nyilvános ülésén a fellebbviteli főügyészség képviselője az írásban benyújtott indítványt változatlan tartalommal fenntartotta.

A vádlott védője perbeszédében fenntartotta a felmentésért bejelentett fellebbezést és az első fokon elhangzott védőbeszédet. Kifejtette, hogy a törvényszék ítélete megalapozatlansági okokból alkalmatlan védenccé bűnösségének megállapítására.

Másodlagos indítványként az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését indítványozta. Végső indítványként pedig fenntartotta az enyhítésért bejelentett fellebbezést is.

Indítványozta tárgyalás keretében **1. sértett** tanúként meghallgatását, hogy kérdéseit feltehesse. Kiemelte, melyek azok a bizonyítékok, amelyekre megítélése szerint nem alapítható tényállás, miért tartja ellentmondásosnak a sértettek vallomását. **1. sértett** és **3. sértett** szavahihetőségét megkérdőjelezte.

Az enyhítés érdekében kérte figyelembe venni védenccé személyiségét, azt a körülményt, hogy most már elkezdett érdeklődni a családja iránt, fogvatartása alatt elszenvedett atrocitásokat a börtöntársak részéről.

Az ítélőtábla az ellentétes irányú fellebbezések alapján, a Veszprémi Törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be. 348. § /1/ bekezdése szerint teljes körűen felülbírált.

Ennek eredményeként az ügyész fellebbezését és a fellebbviteli főügyészség indítványát túlnyomórészt alaposnak találta. A védelmi jogorvoslat nem alapos.

A felülbírálat során elsődlegesen azt vizsgálta, hogy megvalósult-e olyan eljárási szabálysértés, amelynek következtében az elsőfokú ítéletet hatályon kívül kell helyezni. Ilyen eljárási szabálysértést nem állapított meg.

Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a releváns tények tekintetében megalapozottan állapította meg, az a perrendszerően mérlegelt bizonyítékokon alapul.

Az ügyet teljes körűen felderítette, tárgyaláson a bizonyítás részévé tette a nyomozás során feltárt bizonyítékokat, ügyészi és védői indítványra további bizonyítást is elrendelt.

Értékelte a vádlott vallomását, aki védekezése elfogadtatása érdekében bosszúra, továbbá **1. sértettel** kapcsolatos cselekmény elkövetésének időpontjára nézve arra is hivatkozott, hogy végig egy sörözőben tartózkodott.

Bevonta a bizonyításba és értékelte a vádlott édesanyjának vallomását, aki tényközlésével, mely szerint a vádbeli alkalommal fia otthon tartózkodott, az alibit illetően ellentmondott a vádlotti nyilatkozatnak.

Kihallgatta a sértetteket, szüleiket, az események időpontjára és a sértett állapotára nyilatkozni tudó tanúkat, így a családsegítő szolgálat pszichológusát, mentőápolót, bevonta a bizonyításba az igazságügyi orvos-szakértői véleményt, az együttes orvos és nyomszakértői véleményt szerzett be, fk. vádlott kiegészítő igazságügyi elme és pszichiáter szakértői vizsgálatát - igazságügyi pszichológus szakértő bevonásával - elrendelte, a szakértőket tárgyaláson meghallgatta, az okirati bizonyítékokat ismertette, az ellentmondásokat szembesítéssel kísérelte meg tisztázni.

A védőnek azzal a felvetésével kapcsolatban, amelyben kifogásolta, hogy **1. sértett** az elsőfokú tárgyaláson nem volt kihallgatható, ezáltal az ítélet megalapozatlan, az ítéltábla a sértett meghallgatása érdekében a bizonyítás elrendelésére irányuló indítványnak nem adott helyt.

A tényállás felderítetlenségét nem eredményezi, hogy a sértett érzelmi állapota miatt, a tárgyaláson nem volt kihallgatható állapotban és nem kívánta újból elmondani a vele történeteket.

A 45. sorszámú jegyzőkönyv 15. oldalán rögzítésre került, hogy **1. sértett** a törvényes figyelmeztetések után úgy nyilatkozott, lelki megpróbáltatást okoz neki a történetek felelevenítése, ezért a rendőrségen tett vallomását fenntartja. Nyomozati vallomásának felolvasása után a vádlottal történt szembesítést követően is fenntartotta a rendőrségen tett vallomását. Tekintve, hogy a sértett lelki állapota miatt a tárgyaláson nem volt kihallgatható, a korábbi, fenntartott vallomásának felolvasásával az általa elmondottakat bizonyítás anyagává tette az elsőfokú bíróság, a bizonyításnak ez a módja eljárásjogilag nem kifogásolható.

Ami a tényállás megalapozottságát illeti, az elsőfokú bíróság a vádlott terhén jelentkező bizonyítékok között nem önmagában értékelte csak **1. sértett** által elmondottakat. A nyomozás során az akkor még **1. sértettet** törvényes képviselő jelenlétében hallgatták ki. A vele történeteket élményszerűen, részletesen mondta el. A sértettet vizsgáló igazságügyi pszichológus szakértő a kóros történetészítés

lehetőségét kizárta. A nyomozás során tett vallomásai közti kisebb eltérések, pontatlanságok gyermekkorából és az elszenvedett lelki, fizikai gyötrelomből természetesen adódhattak. A sértett szavahihetőségét az igazságügyi pszichológiai szakértői vélemény, **1. tanú**, **2. tanú**, **3. tanú**, **4. tanú**, **5. tanú**, **6. tanú** tanúk vallomásai alátámasztották. Az igazságügyi orvosszakértő véleménye az I. tényállásban foglalt cselekmények kapcsán megerősítette, hogy a sértett testén feltalált sérülések keletkezési mechanizmusa beleilleszthető a sértett által elmondott eseményekbe. Megfeleltek a sérülések továbbá az aktuális, elmondott elkövetési körülményeknek is. A sértett elkövetés utáni lelki állapotát, a vele történetekkel kapcsolatban vallomása hitelességét erősítették a kórházi leletek, a rendőri jelentés adatai, a gyermek pszichiátriai vizsgálat eredménye, a helyszíni szemle adatai, valamint a igazságügyi orvosszakértői vélemény.

Mindezekre figyelemmel az ítélet az elsőfokú ítélet megalapozottságának ellenőrzése érdekében nem látta szükségesnek a másodfokú tárgyaláson bizonyítás felvételét, mert a sértett szavahihetőségét az értékelt bizonyítékok semmilyen vonatkozásban nem kérdőjelezték meg, a bizonyítékok értékelésének eredménye a tényállásban rögzített megállapításokat minden lényeges ponton alátámasztották.

Ugyanezeket a megállapításokat kell tenni a további három sértett sérelmére elkövetett bűncselekmények, így **2. sértett**, **4. sértett**, **3. sértett** vonatkozásában is. A tényállás II., III., IV. pontjai kapcsán is kellő számú terhelő, személyi bizonyíték állt rendelkezésre a vádlott védekezésével szemben. Az ítélet tábla részéről ezekhez annyi hozzáfűzés szükséges, hogy a sértettek vallomásaiban kisebb részmomentumok tekintetében pontatlanságok az időmúlás folytán előfordulhatnak, ezeknek azonban a tényállás megállapítása szempontjából döntő kihatásuk nincs. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése körében részletesen foglalkozott azzal, hogy a sértetti előadásokban fellelhető pontatlanságok mely okokra vezethetők vissza és vallomásaik miért nem tekinthetők aggályosnak.

Az ítélet tábla a védőnek a tényállás megalapozottságát vitató érveit tehát nem fogadta el, mert ugyanazon bizonyítási anyagnak az elsőfokú bíróságtól eltérő más értelmezést nem adhat a bizonyítékok felülvizsgálásának eljárásjogi tilalma folytán. A kifejtettekben következően az ítélet tábla olyan megalapozatlanságot nem észlelt, amelynek az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kellett volna eredményeznie, és nem adott helyt a vádlott felmentésére irányuló fellebbezésnek sem, hiszen arra csak a terhelő bizonyítékok figyelmen kívül hagyásával kerülhetett volna sor.

Vádlott elmeállapotát az orvosszakértők vizsgálták, ebben figyelembe vették a pszichológus szakértői vélemény is. A szakértők megállapították, hogy a vádlott személyisége nem olyan jellegű, mely a beszámítási képességét kizárná, vagy

korlátozná. Minderre figyelemmel a vádlott beszámítási képessége nem kóros, vele szemben büntethetőséget kizáró ok sem áll fenn.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás összhangban áll az okszerűen értékelt bizonyítékokkal, ezért a felülbírálat során is irányadó volt, határozatát az ítélet tábla - a pontosítását követően - erre alapította.

A tényállás csupán az alábbiak tekintetében szorul helyesbítésre:

Az ítélet tábla a I/1./b. pontból az ítélet 8. oldal (3) bekezdésétől kezdődő és a 9. oldal (3) bekezdéséig tartó részeket mellőzte, mert azok az ítélet indokolásába tartozó jogi következtetést tartalmazó megállapítások.

A vádlott előző elítéléseit illetően az iratok tartalma alapján annak annyi kiegészítés szükséges, hogy fk. vádlottal szemben a Veszprém Megyei Bíróság, mint fiatakorúak bírósága 2009. június 25. napján kihirdetett 1.Fk.626/2008/22. számú ítéletét a Győri Ítélet tábla 2010. január 12. napján jogerős Fkf.73/2009/9. számú végzésével helybenhagyta. Ebben a jogerős ítéletben kiszabott 4 év börtönbüntetés végrehajtásának megkezdése szakította félbe az előzetes fogvatartásban töltött időt. A büntetésből feltételesen 2015. január 19. napján, kitöltve 2016.január 18.-án szabadul.

A Veszprém Városi Bíróság 13.B.295/2010/4. számú ítéletének száma az erkölcsi bizonyítvány adatai alapján 13.B.2095/2010/4. szám.

A Veszprémi Városi Bíróság 15.B.1933/2011/24. számú, illetve a Veszprémi Törvényszék 1.Bf.469/2012/3. számú 2012. szeptember 20. napján jogerős ítéletével 2 év börtönbüntetésre ítélte, elrendelte a 10 hónap felfüggesztett börtönbüntetés utólagos végrehajtását, és a vádlottat a feltételes szabadság kedvezményéből kizárta. E büntetésből 2011. szeptember 28.-án szabadulhatott.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére okszerűen vont következtetést, a cselekmények jogi minősítése azonban változtatásra szorul.

Az ítélet tábla az I/1./b. tényállási pontban rögzített cselekmény minősítésénél a fellebbviteli főügyészség álláspontját fogadta el. Ez a cselekmény emberölés büntette kísérletének minősül, mert a vádlott szándéka nem testi sértés okozására irányult, hanem élet elleni bűncselekmény elkövetésére, amely az eltérő törvényi tényállást megvalósító cselekményekkel - az elsőfokú bíróság által helytállóan minősített és a tényállás I/1./a. pontjában rögzített személyi szabadság megsértése, valamint I/1./b. ponthoz tartozó személy elleni erőszak büntette - anyagi bűnhalmazatban áll.

Adatok állnak rendelkezésre és a tényállás is tartalmazza, hogy a vádlott alkoholos befolyásoltság állapotában cselekedett, így szándékára a tárgyi oldal elemeiből lehet következtetni.

A vádlott nemi vágyának első kielégítése során tisztában volt azzal, hogy a nyak megragadása a sértett halála bekövetkezésével járhat, ebbe a lehetőségbe bele is nyugodott, amikor a többszöri fojtogatás módozatait váltva, elhúzódozó jelleggel bántalmazta a sértettet. A vádlott állapotánál fogva nem volt képes mérlegelni, hogy a nyak milyen módon, milyen erővel és mennyi ideig történő szorítása vezethet a sértett halálához, éppen ezért csak a véletlenül múlt, hogy a sértettnél nem következett be. A nyak közepes erővel történt megszorításával a fojtogatáshoz használt, változtatott fogások elkövetési módja, alkalmas volt olyan visszafordíthatatlan folyamat bekövetkezésére, amely a sértett halálát eredményezhette.

Az igazságügyi orvosszakértő véleményezte azt is, hogy a sértett bántalmazása - a nyak megragadása, fojtogatás - az elszenvedettnél súlyosabb következményekkel, akár az életét közvetlenül veszélyeztető állapot vagy halál bekövetkezésével is járhat. Ennek három mechanizmusát ismertette, vagyis a megfelelő erejű leszorítás a nyaknál azt jelenti, hogy általában a közepesnél nagyobb erejűnek kell érvényesülni, ilyen erő alkalmazása esetén a végleges, vissza nem fordítható elváltozás megjelenése - az agyi vérkeringés és a légzés akadályoztatására által - már 3-4 perc után várható, a kisebb erővel történő megragadásnál pedig hosszabb idő kell. A szakértő a tárgyaláson történt meghallgatásakor kitért arra is, hogy a kis idő meg a nagy idő nem számottevő, hisz mindössze percekről van szó. A bolygóideg kóros reflexműködése folytán életet veszélyeztető állapot, vagyis szívritmuszavar, szívbénulás, szívmegállás következhet be. Az igazságügyi orvosszakértő objektív tényként támasztotta alá, hogy a sértett nyakát megragadták, a külsérelmi nyomokból következően közepes erő érvényesülhetett, ilyen erőnél pedig létrejön az oxigénhiányos agyi keringészavar, részben pedig a kóros reflex jelentkezése.

Amennyiben elindul a halálhoz vezető kóros folyamat, a sértett hóval történő felmosdatása annak megállítására nem lett volna alkalmas, a véletlennek és a sértett aktív ellenállásának volt köszönhető, hogy - az időben felhagyott - cselekménye folytán a tényleges életveszélyes állapot, illetve a sértett halála nem következett be.

A vádlottnak az a tényállásban rögzített magatartása, miszerint mindig visszatért a sértett nyakának bántalmazásához, kétségtelenné teszi, hogy számolt a halálos következmény lehetőségével, az élet kioltására irányuló eshetőleges szándékát ezért az ítéltábla megállapította, cselekményét testi sértés büntetnének kísérlete helyett a Btk.166.§./1/ bekezdés, /2/ bekezdés b./ pontja szerinti emberölés büntette kísérletének minősítette.

A meggyötört sértett a kitartó, hosszabb ideig tartó bántalmazás miatt, az átlagost meghaladó fizikai és lelki szenvedést élt át, így a különös kegyetlenséggel elkövetés többlettényállási eleme is megvalósult.

Az elsőfokú bíróság a vádlott e cselekményének minősítésekor lényegében az emberölés egyenes szándékkal történt elkövetésének megállapíthatóságára vonatkozóan fejtett ki helyes indokolást, amit az ítélet tábla sem látott megállapíthatónak a vádlott aktuális tudattartamára nézve.

Az élet kioltására irányuló eshetőleges szándékát figyelembe véve, a tényállással ellentétes és téves az elsőfokú bíróságnak az a jogi indokolás körében kifejtett álláspontja, hogy a vád elfogadása esetén azt a jogi következtetést kell levonni, hogy a vádlott önként elállt a bűncselekmény elkövetésétől.

Orvosszakértőileg igazoltan közepes erővel, a nyak megragadása a bolygó ideg ingerlése folytán kóros reflexműködést válthat ki, agyi keringési zavar lép fel vagy oxigénhiányos állapotba kerülhetett volna a sértett. Mindebből következően az a körülmény, hogy a vádlott miután végül legyűrte a sértett ellenállását és akadálytalanul egyenes szándékkal meg is fojthatta volna, de nem tette, hanem tovább fajtalanzkodott vele, majd hóval fellocsolta és ismét fajtalankodásra kényszerítette, az irányadó tényekből az következik, hogy a fajtalanosság befejezése után elvesztette az érdeklődését a sértett iránt. A befejezett kísérlet nem folytatása nem jelent vádlotti önkéntes elállást és azt sem, hogy a szándéka csupán életveszély előidézésére alkalmas testi sértés okozására irányult. Ugyanis a halál bekövetkezhetett volna ennél előbb is, ha a nyak elszorítása pár perccel tovább tart, vagy nagyobb erővel, avagy a bolygóideget inger éri. A cselekmény véghezvitelének módja a súlyosabb, életet közvetlenül veszélyeztető, vagy a halál bekövetkezését előidéző elváltozás létrehozására alkalmas volt, függetlenül attól, hogy a sértettnél ténylegesen ez az állapot nem következett be.

Minderre tekintettel az ítélet tábla az indokolásból az önkéntes elállásra vonatkozó megállapításokat az ítélet 27. oldal első bekezdésének második felétől a bekezdés végéig mellőzte.

1. sértett, 2. sértett és 3. sértett sértettek vonatkozásában az ítélet tábla a fellebbviteli főügyészség indítványának annyiban adott helyt, hogy **1. sértett** sértett esetében a Btk. 198. § /1/ bekezdésébe ütköző és a /2/ bekezdés a.) pontja szerint minősülő 12 életévét be nem töltött személy sérelmére, erőszakkal elkövetett szemérem elleni erőszak büntetnének befejezett alakzatát valósította meg a vádlott.

A I/2. tényállási pontban foglaltak szerint a sértettet akarata ellenére vonszolta a tetthelyre, majd kényszerítette, hogy fajtalankodhasson vele, ennek érdekében lehúzta

a nadrágiát. Ezzel megkezdte a súlyosan szemérem sértő magatartást, de azt nem eredeti szándékának megfelelően vitte végig. A bűncselekmény befejezett stádiumánál nem releváns, hogy további fajtalan mozzanatok nem fejtett ki. Az ítélet erre figyelemmel az első fokon meg nem állapított elemekre nézve - önkéntes elállás - az ítélet 30. oldal második bekezdését az indokolásból mellőzte.

Az ítélet a II., III. és IV. tényállási pontokban foglalt cselekmények vonatkozásában az elsőfokú bíróság jogi minősítésével értett egyet. Kétségtelen, hogy a sértettek sérelmére alkalmazott erőszak, fenyegetés közvetlenül a fajtalanság végrehajtás érdekében történt, azonban a tényállásszerű elkövetést, a szemérem elleni erőszakot nem kezdte meg, a sértetteket nem hozta közvetlenül a szándékolt fajtalan magatartás kivitelezéséhez szükséges helyzetbe, azt a sértettek erőteljes védekezése elhárította. Így a büntett előkészületi stádiumban rekedt, ami viszont a személyi szabadság megsértése büntettének törvényi tényállását meríti ki.

E cselekményeknek a 2. rb. szemérem elleni erőszak büntettének a kísérletére történő átminősítésére irányuló fellebbezési főügyészeti indítványnak az ítélet a nem adott helyt.

Az alkalmazott, elkövetéskor hatályos Btk. 209. § második fordulója a Btk. 198. § /1/ bekezdésében meghatározott, a későbbiekben felderített bűncselekményekre nem kívánja meg a magánindítvány előterjesztését, ha azokkal összefüggően, de nem magánindítványra büntetendő cselekmények miatt indult a nyomozás. Nem mulasztott tehát a nyomozóhatóság e bűncselekmények és a II., III. tényállási pontra vonatkozóan megállapított bűncselekményekre nézve sem, mivel a személyi szabadság megsértésének vétsége miatt indult eljárásban nem kellett magánindítványt beszerezni, a vádhatóság megváltozott jogi álláspontja pedig csak akkor adhatott volna alapot a magánindítvány előterjesztésére való felhívásnak, ha a bíróság osztja a jogi álláspontját. Ehelyett azt állapította meg, hogy csak a szemérem elleni erőszak büntettének előkészületéig jutott a cselekmény elkövetése, ami önmagában megvalósította a személyi szabadság megsértésének törvényi tényállását.

A IV. tényállásban írt cselekményre a gyámhatóság egyébként magánindítványt terjesztett elő. A jelen ügyben tehát a joghatályos magánindítvány kérdésében nem kellett a bíróságnak állást foglalnia, ezért az ítélet a elsőfokú ítélet 34. oldal második bekezdésében a I/2., II., III. és IV. tényállási pontokra vonatkozóan a magánindítvány kapcsán írtakat az indokolásból mellőzte.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket helyesen sorolta fel és értékelte. A megváltozott minősítés folytán az ítélet a élet elleni bűncselekményben mondta ki bűnösnek a vádlottat, így a többszörös

halmazatban álló bűncselekményekért a Btk. 120.§ szerint kiszabható büntetésre, a nagy számú és jelentős nyomatékú súlyosító körülményekre figyelemmel - amelyekkel szemben az enyhítő körülmények nyomatéka csekély hatású - annak ellenére indokolt a büntetés súlyosítása, hogy a cselekmény elkövetése óta jelentős az időmúlás és kísérleti szakban maradt az élet elleni cselekmény.

Az elkövetés konkrét tárgyi súlyából kiindulva, ezért kisebb mértékben a szabadságvesztés büntetés tartamát felemelte.

A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát arra figyelemmel, hogy a vádlott a huszonegyedik életévét már betöltötte, a Btk.. 111.§ /4/ bekezdése alapján, a Btk. 42.§ /2/ bekezdése szerint fegyházra változtatta meg.

A közügyektől eltiltást az elkövetéskor hatályos Btk. 53.§ és 55.§ /1/ rendelkezései szerint tekintette kiszabottnak a felhívott 62.§ és 63.§ helyett.

Az ítélet az első fokú ítéletet a Be. 372. § /1/ bekezdése alapján a cselekmény minősítése, a joghátrány, a büntetés végrehajtása vonatkozásában megváltoztatta, egyéb rendelkezéseit - melyek törvényesek és megalapozottak - a Be. 371. § /1/ bekezdése alapján helybenhagyta.

A Btk. 99. § /1/ bekezdése alapján az előzetes fogvatartásban eltöltött időt az elsőfokú ítélethirdetésétől a másodfokú ítélet kihirdetésének napjáig a szabadságvesztésbe beszámította.

Győr, 2013. június hó 11. napján

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Miklós Mária sk.
a tanács tagja, előadó

Dr. Széplaki László sk.
a tanács tagja

Záradék:

Ez az ítélet és a Veszprémi Törvényszék 2012. május hó 9. napján kelt 1.Fk.681/2009/66. számú ítéletének meg nem változtatott része, a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2013. június hó 11. napján

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

a kiadmány hitelül kiadó